

Ryo de Luque

La Freda i la mort

Em dic Frida, però tothom em diu Freda, per la meva personalitat... i tinc 84 anys. Tinc dos fills, l'Anna i en Xavier. L'Anna té un piset al centre de Reus, al costat de la plaça del Prim, dos fills la mar de riallers i un bon treball. En canvi d'en Xavier no en sé una merda, se'n va anar de casa als 18 anys amb els seus amigots. Sempre va ser un fàstic de nen. De tant en tant els meus nets venen a visitar-me amb sa mare, i, encara que no ho sàpiguen, són l'única alegria que tinc. Però n'estic segura que quan creixin se n'aniran del meu costat, com ho fa tothom, igual que en Joan, el meu marit. Em va deixar quan tenia 50 anys perquè era massa "freda". Quina ridícula! Se'n va anar amb una amiga meva, la Maria. Era l'única amiga que em quedava, l'única que em suportava, i se'n va anar. Com tothom.

Ara em veig amb 84 anys, en un llit d'hospital, sense saber si l'endemà em despertaré o si ja hi seré morta, i sense ningú plorant al meu costat. Sento com si la mort m'estigués observant en tot moment, rient de la meva desgràcia. Què he fet per acabar així? Donaria la meva vida per saber-ne la resposta. Si tan sols pogués anar temps enrere i fer les coses d'una manera diferent. Però ja és massa tard, em moriré rodejada d'aquestes blanques parets que inciten la por i la tristesa, sense ningú al meu costat, ningú que plori la meva pèrdua.

De sobte sento com una mà molt prima, gairebé esquelètica, estira el meu braç. Potser ja ha arribat la meva hora? Ja és el meu torn? La mort em vol emportar?

- Desperta cadàver errant –vaig veure la figura de la Maria. -No t'he suportat 30 anys perquè ara et moris com una ploràmiques –em va dir– La Freda que jo conec potser no és dolça ni amable, però a forta no la guanya ningú. Si no vols morir-te aquí sola demana perdó a qui encara és a un racó de la teva vida. Que no és tan difícil, òstia! -

... La Maria no era morta? Igualment, el que ha dit m'ha fet pensar. M'empassaré l'orgull, agafaré el mòbil, i demanaré perdó a l'Anna i als meus nets. Tinc el mòbil a les mans, marcant el telèfon de l'Anna, quan sento una fredor al cos, una fredor congelant. Sento pressió al cor, com si estigués marxant a l'altre barri en aquest mateix moment. Suposo que he sigut massa freda i dolenta com perquè la vida em permeti demanar perdó. De mica en mica em sento menys present en aquest món que tant ha amargat la meva existència, i que ara tant trobo a faltar. I, just quan arriba aquell moment que tothom tracta com a tabú, sento com els plors dels meus nets i la seva amigable mare -Què passa nens? Què és el que us fa plorar? Tranquils que ja se'n va -

Ara sí que ha arribat la meva hora, però, està bé que somrigui pels plors dels meus éssers estimats?